

Десанка Максимовић – Балканац

Не стидим се што сам,
како ви велите,
варварин са Балкана,
тла прљавштине и буре.
Чујте сад,
и код нас има неке
вама непознате културе.

Ви прво испитујете и сумњате,
далеки сте и од рођених синова,
за трпезу своју
не посадите сваког туђина;
ви можете да пијете
а да сваком не пружите
чашу вина.

А код нас су још стари обичаји груби:
ми пуштамо сваког под своје слеме,
код нас се још и с намерником љуби,
код нас се подвизи због гостољубља чине;
код нас сваки човек има
читаво племе
пријатеља и родбине.

Ви, доиста, имате
неколико милиона Христових кипова,
на сваког човека по једнога,
имају га друмови и поља,
апсане и школе;
а код нас,
кад људи верују у Бога,
у себи га носе,
и тихо му се,скоро у сну, моле.

Ви, истина,
за сваки кут живота
имате справа и машина,
све сте срачунали и све знате;

изуми су ваши за дивљење;
а ми још имамо старинске алате,
али све је код нас још здраво
и природно као глина:
и умирање, и рађање, и живљење.

Ви имате читаве збирке
правила и наука о слободи,
о свему се код вас пише и приповеда;
али ми и по неписаним законима
слободно живимо
и неког природног држимо се реда,с
лично огњу, ветру, и води.

Код вас је, збиља, све тачно прописано,
како се једе, говори, облачи;
а ми, кад говоримо, вичемо
и машемо рукама,
и чорбу гласно срчемо,
и у рукавицама смо као на мукама.

Све је код нас заиста просто:
обућу носимо од свињске коже,
пуно је код нас сељачких навика и ствари;
и краљевски преци наши
доиста су били говедари.

Народ наш, збиља,
у гневу може да коље,руши и пали;
али ми нисмо они што смишљено тлаче,
ми не сматрамо да је свет цели наше поље;
ми не бисмо поднели
ни урођеник прашумски да због нас плаче;
душа нам је пространа,
иако смо бројем мали.